

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΜΒΟΛΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΛΗΡΓΕΤΑ ΜΟΝΟΝ *Εν Ἀθήναις φρ. 18—*Εν δε ταῖς ἑπαρ. φρ. 16—*Εν τῷ ἔξωτ. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΑΝΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

ΟΙ ΣΥΜΠΟΛΙΤΑΙ ΜΑΣ ΑΠΟΘΝΗΣΚΟΥΝ

'Ακούετε καθημέραν νὰ σᾶς λέγουν ὅτι ἐν τοῖς Νοσοκομείοις πέντε ἕως δέκα Ἐπίστρατοι ἀποθνήσκουν; 'Ακούετε ὅτι διάφοροι ἐπιδημῖαι βόσκουσιν εἰς τὸν ἐν Ἀθήναις στρατὸν, σπείρουναι παντοῦ θανατηφόρα θύματα; 'Ακούετε ὅτι καὶ ἡ τελευταία γωνία τῶν νοσοκομείων ἐπληρώθη ἀσθενῶν, ὅτι πολλοὶ ὡς μανιώδεις φεύγουσι σύροντες μεθ' ἑαυτῶν τὴν νόσον των, διότι παρὰ τὴν κλίνην των εἶδον ψυχορραγοῦντας δύο τρεῖς στρατιῶτας; 'Ακούετε ὅτι εἰς τὰ Νεκροταφεῖα στοιδιάζουν τοὺς νεκροὺς κατὰ τρεῖς ἢ καὶ περισσότερους καὶ ὅτι νύκτωρ τοὺς μεταφέρουν εἰς τὸν τόπον τῆς ταφῆς; 'Ακούετε ὅτι πολλάκις τοὺς ἰδίους στρατιῶτας ὑποχρεοῦσι νὰ σκάπτωσι τὸν λάκκον διὰ τοὺς ἀδελφούς των, ὡς νὰ ἦτο καὶ αὐτὸ Μαυρομιχαλαίικη ἀσκῆσις τοῦ πολέμου; 'Ακούετε ὅτι οὔτε σταυρὸς ἐπὶ τοῦ μνήματος τῶσων δυστυχῶν χωρικῶν τίθεται, οὔτε τὸ ὄνομα τοῦ θανόντος δηλοῦται; 'Ακούετε ὅτι ἰατροὶ δὲν ὑπάρχουν ἀρκετοί, ὡς τὸ ὡμολόγησεν ἀπὸ τοῦ βήματος ὁ ἐντιμὸς ὑπουργὸς τοῦ πολέμου, ὅτι οἱ ὑπάρχοντες δὲν προφθάνουν νὰ κάμουν τίποτα; 'Ακούετε ὅτι οἱ νοσοκόμοι φέρονται βραβύδως καὶ ὅτι οἱ σφύδρουσαντες ὑπὸ τὰς σημαίας βοδοκόκκινοὶ νέοι μὲ φλέγουσαν ὑπὲρ πατρίδος καρδίαν παραδίδουσι τὴν τελευταίαν πνοὴν των μὲ τὸ ἀνάθεμα κατὰ τῆς πατρίδος; αὐτῆς ἣτις καὶ νὰ τοὺς ἀποθάνῃ δὲν γνωρίζει; 'Ακούετε ὅτι ἐν τῷ Νοσοκομείῳ τοῦ Δημαρχείου πολλοὶ ἀσθενεῖς κείτονται κάτω, ἀναμένοντες νὰ ἐκπνεύσῃ κανεὶς ἀδελφός των, διὰ νὰ κατακεῖθουν τὴν ἐπιθανάτιον κλίνην;

*Ὅλα ταῦτα, συμπολιταί, εἰσὶν ἀληθῆ, ὅλα ταῦτα εἰσὶν ὀλιγώτερα τῆς ἀληθείας, διότι οἱ θνήσκοντες φωνὴν δὲν ἔχουν νὰ μᾶς εἰπουν πῶς ἀπέθανον, οἱ ψυχορραγοῦντες καιρὸν δὲν ἔχουν νὰ φροντίσουν καὶ περὶ τῆς θεραπείας τῶν κάκως κειμένων, οἱ κατακειμένοι ἀσθενεῖς δὲν τολμῶσιν οὔτε παράπονον νὰ διατυπώσουν καὶ ἂν ποτε τὴν μαρμαμένην των ψυχὴν ἐκφύγῃ φωνὴ μεμψίμοιρος, θάπτεται αὐτῇ

ἐντὸς τῶν ὑγρῶν τοίχων τοῦ ζωντανοῦ Κοιμητηρίου των, οἱ ἰατροὶ συμφέρον ἔχουν νὰ εὐρίσκουν κανονικοὺς τοὺς θανάτους καὶ μὴ ὑπερβάντας, ἔξεν τὸσον τοῖς ἑκατὸν τὸ ὅποιον ἂν τὸ ἔρθαναν θὰ ἔμεναν μόνοι ἀνευ ἀσθενῶν, οἱ ὑπουργοὶ μας χαίρουν διότι γίνονται ἐπερωτήσεις περὶ νοσοκομείων, ἀλλὰ χαίρουν κυρίως διότι ἡ νέα γενεὰ ἣτις μίαν ἡμέραν θὰ ἐκδικηθῇ τὴν καταπροδοθεῖσαν πατρίδα φθείρεται καὶ ἀποδεκατίζεται, οἱ βουλευταὶ μας εἶναι αἱ αἰγυπτιακαὶ μούμιαι αἵτινες οὔτε κινοῦνται, οὔτε αἰσθάνονται, ἀλλ' οὔτε ζῶσιν.

Ναί, εἶναι ἀληθὲς ἀληθέστατον, ὅτι ἂν ἡ κατάστασις αὐτῆ ἐξακολουθήσῃ τρεῖς ἢ τέσσαρας μῆνας, ὁ ἥμισος ἐν Ἀθήναις στρατὸς θὰ εἶναι νεκρὸς, ἐνῶ οἱ κύριοι Κομμουνδούρος καὶ Μαυρομιχάλης θὰ προπαρασκευάζωνται νὰ κηρύξουν τὸν πόλεμον κατὰ τῆς Τουρκίας.

'Αλλὰ πρὶν τὸν κηρύξετε κατὰ Τουρκίας, ἀπονενοημένοι ἀπάτριδες, τὸν ἐκηρύξατε κατὰ τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ, ἦτοι κατὰ τοῦ ἀνθους τοῦ ἔθνους μας τὸ ὅποιον συναλέξατε, ἀθεόφοβοι, ἐξήκοντα ὀλοκλήρους χιλιάδας, χωρὶς νὰ σκεφθῆτε ὅτι ἐξήκοντα χιλιάδες εἶναι ὁ πληθυσμὸς τὸν ὅποιον ἔχουν αἱ Ἀθῆναι περίπου, καὶ ὅτι διὰ νὰ κατοικήσῃ αὐτὸς ὁ στρατὸς ἀπαιτεῖται μία ὀλοκλήρος πόλις, σεῖς δὲ πλὴν τῶν ἑλεεινῶν ἐτοιμορρόπων ὑγρῶν σαπιαμένων βρωμούντων στρατῶνων, τοὺς ὁποίους εἴχατε διὰ τὸν αἰώνιον στρατὸν τῆς Ἑλλάδος ὅστις οὐδέποτε ὑπερέβαινε τὰς δέκα χιλιάδας, δὲν ἐφροντίσατε διὰ κατοικίας, εἰμὴ ἐν μέσῳ χειμῶνι ἀνεγείρατε παράγκαις ἐπὶ γῆς ὑγρᾶς διὰ νὰ στρατωνίσγη ἐν κλίματι τὸσον εὐμεταβόλῳ, ὡς τῷ ἀθηναϊκῷ, στρατὸν ἀσυνείθιστον ἐπὶ τέλους νὰ κοιμάται ἀπάνου εἰς λάσπαις, ἐκτεθειμένον εἰς τοὺς σποδρῶν ἀνέμους καὶ βέματα, ἐκτεθειμένον εἰς τὰς ἑλεεινοτέρας οἰκίας ἐν μέσῳ τῶν πολυπληθεστέρων συνοικιῶν, εἰς σκοτεινὰς στενωποὺς τῆς Πλάκας καὶ τοῦ Ψυρῆ, δὲν ἐκάματε χρῆσιν οὔτε τῶν ἐκατομμυρίων τὰ ὅποια τὸ ἔθνος σᾶς ἐνεπιστεύθη διὰ νὰ ἀγο-

ράσητε, κτίσητε, ἐνοικιάσητε, οὔτε τὸν περὶ εἰσφορᾶς νόμον διὰ νὰ καταλάβητε, μέχρι πρὸ δύο μηνῶν δὲν προσεθέσατε ἄλλο Νοσοκομεῖον εἰς τὸ ἦδη ὑπάρχον, μόλις πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν κατελάβατε τὴν ἀθλίαν τοῦ Παπαδάκη οἰκίαν, τὴν ὁποῖαν ὁ πρῶτος ξενοδόχος τῆς εἶχε μεταβάλλει εἰς σκουπιδαριό, ἐνῶ ἤμπορούσατε πρὸ τριμηνίας τοὺς Ἐπικούρους ἰατροὺς νὰ ἀποσπάσητε ἐκ τῶν οἰκείων ταγματῶν ἀκόμη καὶ τῶρα δὲν τοὺς συνεπληρώσατε, ἀφήσατε τὰ πάντα εἰς τὴν ἀθλίαν παράδοσιν ἣτις τὰ στρατιωτικὰ νοσοκομεία τὸ περιβάλλει μὲ τὸν πτερυγισμόν τοῦ θανάτου καὶ τοὺς Στρατιωτικούς Ἰατροὺς μὲ σπαθοφόρους νεκροθάπτας !

Ἄπερασίσατε, μωροὶ καὶ κακοῦθεις πολιτευόμενοι, πραγματικῶς ὅπερ ἐν καιρῷ εἰρήνης οὐδὲν ἔθνος ἐκ τῶν πολεμικωτέρων καὶ ὀλιωτέρων ἐπεχείρησεν, τὴν διὰ μιᾶς ἐφαρμογὴν τῆς γενικῆς στρατολογίας διὰ τῆς συγκλήσεως δέκα ὁμοῦ ἡλικιῶν καὶ δὲν ἐφροντίσατε οὔτε νὰ τοὺς στρατωνίσῃτε ὑγιαίνοντας, οὔτε νὰ τοὺς θεραπεύσητε ἀσθενούντας, οὔτε νὰ τοὺς ἐνταφιάζητε θνήσκοντας. Ναί, καὶ ψυχορραγούντας τοὺς τυραννεῖτε, ἀφοῦ εἰς τὰς τελευταίας του στιγμᾶς εἰς τὸσον ἡγανάκτησε κατὰ τινος νοσοκόμου, ὥστε συλλέξας ὅλας τὰς δυνάμεις του ἠγέρθη παράφορος καὶ ἔδειρε τὸν νοσοκόμον καὶ ἐκεῖ ἐξέπνευσε, καὶ θνήσκοντας τοὺς πετᾶτε ὡς σκυλιὰ, ἀγνώστους, ἀσχομους, ἀνώνυμους, ὡς καταδικῶν τῶν κατέργων, τοὺς εὐγενεστέρους νέους οἷτινες ἀπέναντι ὑμῶν, κύριοι Βουλευταὶ, ἀπέναντι ὑμῶν, οἷτινες ἐξακολουθεῖτε νὰ σκυλεύητε τὴν πατρίδα, αὐτοὶ καὶ μόνοι διότι ἐπίστευσαν ὅτι ὑπὸ τὴν σημαίαν ἐνὸς Παμμαχαιοπούλου θὰ κηρύξῃ πόλεμον ἢ Ἐλλάς, εἶναι ἥρωες, εἶναι μάρτυρες, εἶναι ἄγιοι !

ΡΕΜΒΑΣΜΟΙ.

Ι

Ταύτην τὴν φορὰν θέλω γράψῃ πᾶν ὅ,τι καταβῆ εἰς τὴν πτωχὴν μου κεφαλὴν. Μήτε εἰρὸν ἰδεῶν, μήτε ἀκολουθίαν λόγου, μήτε ὑποθέσεως ἐνότητα θέλω νὰ γνωρίζω· θὰ μεταδώσω ἀπλῶς τοὺς βεβηασμούς μου εἰς τοὺς ἀναγνώστας καὶ τὰς ἀναγνώστριάς ἐκεῖνας, ὅσαι ἔχουσι τὴν καλλισθησίαν, χωρὶς νὰ προσέξωσιν εἰς τὸνομά μου, νὰ συμπαθήσωσι τὰ γραφόμενά μου. Καὶ τί σημαίνει ἐν ὄνομα ;

Wer darf das Kind mit rechten Namen nennen ?

Μήπως ἐγεννήθην μὲ τὸ ὄνομά μου ; εἶναι τι πλεῖστον ἤχου τὸ ὄνομα ; Ἡ καρδία εἶναι τὸ πᾶν ἐν τῷ ἀνθρώπῳ· τί σημαίνει ὅτι *ἰκεῖνη* δὲν τὸ παρεδέχθη; διότι ἡ καρδία ὁμοιάζει ὄργανον μουσικῶν ὅπερ μόνον τεχνίτης ἐκτιμᾷ. Οὐφ ! ἀς τὴν λησμονήσω ἐπὶ τέλους. Ἐβρέττωσαν αἱ γυναῖκες ! Δὲν θέλω νὰ κυνηγῶσι τὰς σκέψεις μου ἰδέαι θηλυκαί. Ὅχι πλέον γλυκεῖς ὀφθαλμοί, ὄχι πλέον τρυφεραὶ παρειαὶ καὶ πλεξίδες εὐώδεις. Τί διάβολον ! δὲν δύναμαι νὰ ἀνήκω εἰς ἑμαυτόν ; νὰ ζήσω μὲ τὴν καρδίαν μου καὶ

Περιμένετε δειλαῖοι νὰ ἀποθῆνῃ εἰς ἐκ τῶν οἰκοσίων τοῦ Κεντρικοῦ Ταμείου, εἰς ἐκ τῶν παρασημοφορημένων ληστῶν διὰ νὰ ἀναστατώσητε ὅλον τὸν κόσμον, νὰ πορτάξῃτε ὅλον τὸν στρατόν, νὰ ταραξήτε ὅλην τὴν πόλιν, διότι κηδεύεται ὁ δεινὰ μέγας ἀπαταίων !

Καὶ τί νὰ γίνωνται ἐν ταῖς ἐπορχαίαις, ὅπου οὔτε τύπος, οὔτε Βουλὴ, οὔτε ὑπουργεῖον, οὔτε ἐλευθερία, ἀλλ' εἰς Διοικητῆς Τάγματος, εἰς βρωμοῖατρὸς καὶ εἰς γελοῖος φαρμακοποιὸς μὲ σπαθὶ καὶ ἀγριεμένα μούτρα, ἔχουν εἰς τὰς χεῖρας τῶν χιλιάδας τιμιωτάτων ὑπάρξεων αἷτινες εἶναι ἡ βᾶσις ὅλης τῆς ζωῆς τῆς Ἑλλάδος ; Ποῦ ἤκουσθη ἐν ὧρα εἰρήνης, ἐν τόπῳ μὴ ἔχοντι σχεδὸν χεიმῶνα, πλήρει τοποθεσιῶν ὑγεινοτάτων, εὐδῶρων μερῶν, παραλίων πόλεων, νὰ γεννηθῶσι τοσαῦτα ἐπιδημιαὶ καὶ νὰ πηγᾶσιν ἄωρα, πολὺκλαυστα, τόσα θύματα, διότι οἱ διοικοῦντες ἐνεδρεύον κυρίως τὴν νεότητα καὶ διότι ὅλοι οἱ ἐγγηράσκατοι αὐτοὶ ἐν ἀμαρτίαις καὶ ἀμαθείᾳ, πολιτικοί, στρατιωτικοί, ἰατρικοί, καὶ εἴ τινας ἄλλοι μετ'ἀγανακτήσεως εἶδον σφριγῶσαν καὶ λογίαν νεολαίαν εἰσπνῆσασαν εἰς τὰς τάξεις τοῦ στρατοῦ, καὶ γνωρίσασαν ὅλην τὴν γυμνότητα καὶ ὅλα τὰ αἰσχρὰ, ὅλας τὰς παρανομίας καὶ ὅλα τὰ ἔκνομα κέρδη.

Καὶ τί θὰ γίνῃ ἐν ὧρα πολέμου, ὅπου οἱ κίνδυνοι μυριοπλασιάζονται, ὅπου οἱ ἀσθενεῖς αὐξάνουν, ὅταν δὲν ἔχετε τῶρα νοσοκομεία, ὅταν δὲν ἔχετε τῶρα ἰατροὺς ;

Λοιπὸν δὲν σὰς ἐφθασεν ὅτι εἰς χεῖράς σας ἡ τιμὴ μας, ἡ ἰδιοκτησία μας, ἡ προσωπικὴ ἐλευθερία μας, ἡ ἀσφάλειά μας ἐκινδύνευσαν, ἠπειλήθησαν, κατεπατήθησαν, ἐξυδρίσθησαν· δὲν σὰς ἐφθασεν ὅτι δὲν ἐφροντίσατε οὔτε ὡς βρέφη αἰσθανόμενα αὐτόσυντηρησίαν δι' αὐτὴν τὴν φοβερὰν ἡμέραν τῆς

μὲ τὰς σκέψεις μου ; αἰώνιως θὰ φθειρωμαί ὑπὸ τῆς ἀνάγκης τοῦ νὰ ἀγαπήσω ; Καὶ τί ἐστὶν ἔρωσ ; ἀσχολία τῶν ἀέργων καὶ τῶν νεανίδων, προσποίησις τῆς κτηνώδους ὀρμῆς. Ἄγγελε μου, φῶς μου, ψυχὴ τῆς ψυχῆς μου, ἀχ ! καὶ βᾶχ ! καὶ ἔπειτα πάντα ταῦτα καταλήγουσιν εἰς ἐν *Ἡοαία* χόρρευε ἀδόμητον ρινοσυριγγιστὶ ὑπὸ μεθύσου καὶ ρυπαροῦ ρασοφόρου. Ὡ ! ποῦ θὰ σὲ εὕρω ἰδανικὸν τῶν δεκαοκτώ μου ἐτῶν, ὅπερ δὲν θέλεις μέχρι τοῦδε νὰ μὲ ἐγκαταλείψῃς ; Πρόσωπον γλυκὺ, ὡς τὸ οὐράνιον ἔλεος, ὀφθαλμοὶ μέλανες ἢ γαλανοί, — ἀδιάφορον —, ἀνάστημα ὑπὸ ζεφύρου σαλευομένης ἀμυγδαλῆς, ψυχὴ χερουσίμβριος περιστερᾶς, πίστις τρυγόνος, ἰδοὺ τὸ ἰδανικόν μου. Δὲν ζητεῖς πολλὰ, Χεσμέ· μικρὰ πράγματα· ἔσο βέβαιος ὅτι κατὰ κακὴν σύμπτωσιν δὲν ἐπέτυχες μέχρι τοῦδε· ἀλλ' εἰς τὴν πρώτην εὐκαιρίαν θὰ ὀνειρευθῆς ὅτι κοιμᾶσαι παρὰ τὸν αἰγιαλὸν τῆς Ἰωνίας καὶ ἡ κόρη, ἣτις ἀποτελεῖ τὸ ἰδανικόν σου, θὰ ἐξέλθῃ ἐκ τῆς θαλάσσης καὶ θὰ πλησιάσῃ νὰ σὲ ἐξυπνήσῃ δι' ἐνὸς φιλήματος. . . Ὡ νεότης, ἔρασμα νεότης, πόσον εἶσαι ἀξία σεβασμοῦ, μεθ' ὅλας τὰς παραφροσύνας σου, καὶ πόσον ὁ κόσμος θὰ ὁμοιάζῃ πρὸς τὸν οὐρανόν, ἂν μόνον ὑπὸ νέων κατωκτεῖτο. Ἄλλ' ὑπάρχουσι καὶ πατέρες καὶ διδάσκαλοι καὶ πολιτικοὶ καὶ κλητῆρες καὶ δανεισταὶ καὶ . . . καὶ . . . οἷτινες μολύνουσι τὴν γῆν μὲ τὰς βιωτικὰς ἀπαιτήσεις αὐτῶν καὶ μεταβάλλουσι τὴν ἀτμοσφαιραν τοῦ ἀέρος εἰς ἀτ-

ΒΟΥΛΗ

Ἄξιωσημείωτος συνεδρεία τῆς Δευτέρας

Ἐίχομεν κορεσθῆ πλέον ἐξ ἀνδείας καὶ δὲν ἴσχοποῦμεν νὰ ἐπανελάβωμεν, ἀλλ' ὁ τρελλὸς πνεύσας σήμερον ἀνεμος μᾶς ἔρριξε πρὸς τὸ μέρος τοῦτο καὶ ἐκ συνηθείας μᾶλλον ἢ περιεργείας ἀνήλθομεν τὰς βαθμίδας.

Ἡ συνεδρεία κοιμισμένη. Ἀριθμοῦνται μόλις περὶ τοὺς 70 βουλευταὶ· οἱ λοιποὶ θὰ καπνίζουσι βεβαίως, εἰς τὰ δωμάτια. Συζητεῖται τὸ περὶ ἀπαλλαγῶν. Ἡ μύτη τοῦ Λομβάρδου ἔχει τὸν λόγον ἐπὶ τοῦ νομοσχεδίου, λόγον μακρὸν καὶ περίφημον διὰ τὰ ἐπεισόδια. Εἶναι χεῖμαρρος, τὸν ὁποῖον οὐδ' οἱ ταμπაკισμοὶ τοῦ ἀναχαϊτίζουσι· πταρρίζετ' ἐνίοτε καὶ ἕκαστος πταρρισμός του εἶνε ἐν ράπισμα καθ' ἐνὸς τῶν ὑπουργῶν· δὲν διευφεύγουσιν αὐτὸν οὐδ' αἱ μεταθέσεις τῶν ἐν Σύρῳ πρωτοδικῶν· καὶ ὅσας ἀποκαλύπτει τὴν ταμπάκερν του ἐστὶ βέβαιον ὅτι κατὶ ἔχει νὰ ἐξαγάγῃ· μὴ σὰς ἀπατᾷ ὁ ταμπάκος, εἶνε κινὴν καθ' ὧν διευθύνει τοῦ λόγου του τὸν ἀγωγόν. Ὁ Ρώμας σκανδαλίζεται καὶ αὐτὸς, ἀνανήθει καὶ πειράται νὰ ζητήσῃ τὴν λόγον, ἀλλὰ χειροκροτεῖται ὁ Λομβάρδος καὶ ὁ Ρώμας τὰ χρειάζεται. . . Ἀφοῦ δὲ ἡ παρατήρησις τοῦ Κάρτσωνα ἐπὶ τῆς μετ' ἀραλέστατον δὲν σκαμπάζεις, ὁ ρήτωρ ἐξακολουθεῖ χωρὶς νὰ ἐμφαίνῃ ἐγγὺς τὸ πέρας τοῦ λόγου του καὶ ἡμεῖς λαμβάνομεν καιρὸν νὰ ρίψωμεν ἐν βλέμμα καὶ ὑπὲρ τὸν πυθμένα τῆς αἰθούσης καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Ζάννος ἐρχεται νὰ παρακαθίσῃ τῷ Δηλιγιάννῃ καὶ βλέπομεν τὸ θεωρεῖον τῶν κρειῶν, οὐτινος ἀρχεὶ πάντοτε ἡ παρωχημένη μουσά μας Ῥοζοῦ, πλῆρες γραιῶν· ὅθεν οὐδ' αὐτὸ μᾶς ἐλκύει· ἀντιθέτως τὰ λοιπὰ ἀκροατήρια εἰσι *σαρδεληθὸν* ἐστοιβαμένα ἀπὸ παιδιὰ τὰ πλεῖστα ἴσως διατρέχοντα τὸν κίν-

αῦριον, τοῦ μετὰ τῆς Τουρκίας πολέμου· δὲν σὰς ἐφθασεν ὅτι ἐφορτώσατε ἐπ' ἡμῶν καὶ ἐπὶ τῶν παιδῶν ἡμῶν εἰς κράτος ἀρτίστιστατον, αὐταρκεῖς, σχεδὸν πτωχῶν, **φοβερὸν χρέος πεντακοσίων ἑκατομμυρίων**, δὲν σὰς ἐφθασεν ὅτι ἐπὶ τῶν ῥυπαρῶν χειρῶν σας τὸ μέλλον τοῦ ἑλληνισμοῦ, τὸ ὅποῖον ἕνας καὶ μόνος πολὺκλαυστος Δεληγιώργης, θύμα καὶ αὐτὸς καὶ τῆς Πολιτείας καὶ τῆς Βασιλείας, διέβλεπε καὶ ἰθεράπευεν, θέλετε ἀκόμα καὶ νὰ μᾶς θανατώσητε ὅλους εἴτε πολεμοῦντας εἴτε εἰρηνεύοντας, θέλετε νὰ σπειρήτε παντοῦ τὸν θάνατον καὶ τὴν ἐρήμωσιν, θέλετε νὰ βλέπετε πανταχοῦ πένθη καὶ δάκρυα, θέλετε τὴν θερμὴν μας γῆν νὰ τὴν καταστήσητε κοιλάδα κλαυθμώνων, θέλετε νὰ μᾶς πείσητε ὅτι εἰμεθα δούλοι σας, ὅτι εἶναι τιμὴ μας ν' ἀποθνήσκωμεν εἰς τὴν διαταγὴν σας, θέλετε νὰ λάβητε τὴν σατανικὴν εὐχαρίστησιν ἵνα καυχᾶσθε ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας ἐσκοτώταμεν 30,000 Ἑλληνας· καὶ ἐκάμαμεν νὰ πενήθωσιν 300,000, ἀλλ' ἐκερδίσαμεν τὴν Πούνταν εἰς τὴν Ἡπειρον καὶ τὸν Βῶλον εἰς τὴν Θεσσαλίαν, διότι μὰ τὸν θεὸν αὐτὰ μόνον ἀξίζετε νὰ λάβητε σεῖς, ὡς κυβέρνησις καὶ ὡς διοικήσις.

Ἄλλὰ καὶ οἱ τάφοι αὐτοὶ μὲ τοὺς ὁποίους ἐσπείρατε τὰ νεκροταφεῖα θὰ ἐσκορπονδίσουσιν κατὰ τῶν κεφαλῶν σας τὰς πέτρας των ὅταν ἐξαντλοῦντες καὶ τὴν τελευταίαν βράνίδα τῆς ὑπομονῆς τοῦ λαοῦ παραδώσητε ἑαυτοὺς εἰς τὴν φοβερὰν του ἐκδίκησιν.

Καλεσθάν.

μόσφαιραν φλυαριῶν καὶ ὑποθέσεων. Προτιμῶ ἐν ὄνειρόν μου ἐνὸς κοινοβουλευτικοῦ θριάμβου· καὶ ἂν ἐγνωρίζε πόσον γλυκὴ πρᾶγματι εἶναι τὸ ὄνειρόν μου, δὲν θὰ ἐμειδίει ὁ κ. Τρικούπης ἀναγινώσκων ταῦτας τὰς γραμμὰς. Ναί, ὄνειρα, ἀλλ' ἄνευ γυναικῶν· τὰ ζῶα ταῦτα κἀουσι, λακτίζουσι, φθειροῦσι, καταπατῶσιν ὡς χοῖροι· μήτε ἐρωμένην, μήτε σύζυγον, μήτε φίλην, μήτε ἀδελφὴν. . . Παρ' ὀλίγον νὰ εἶπω καὶ μήτε μητέρα· φεῦ ! παρ' ὀλίγον νὰ ἀποκληρώσω ἐκ τῆς ὑπάρξεώς μου τὸ μόνον ὄν, τὸ ὅποῖον θὰ ἐκλαίει τὸν θάνατόν μου εἰλικρινῶς. Καὶ τῷ ὄντι, ἀς ὑποθέσωμεν ὅτι ἐπιστέφω τὴν ἐπιφυλλίδα μου ταύτην δι' αὐτοχειρίας· τί θὰ συνέβαιναν αὐριον; Πρῶτος ὁ συντάκτης τοῦ *Μὴ Χάνεσαι* θὰ ἔγραφεν ἐν τραγικῶν διάφορον καὶ ἴσως ἴσως θὰ εὕρισκετο ποιητῆς τις νὰ μοὶ ἀπαγγεῖλῃ ὀλίγους στίχους, οἷτινες θὰ μὲ ἔκαμνον νὰ ἀναστηθῶ ἐξ ἀγανακτήσεως· θὰ ἐλυποῦντο τὴν πρώτην ἡμέραν ὀλίγοι τινὲς καλοὶ φίλοι, ἀναμφιβόλως, καὶ θὰ ἐφροντίζον περὶ τῆς ταρῆς μου μετὰ ζήλου ἴσως μάλιστα εἰς ἐκάστην αὐτῶν μέλλουσιν διασκέδασιν θὰ μὲ ἐνθυμοῦντο μετὰ πόνου· ἀλλὰ πόσοι δὲν θὰ ἔχαιρον ! καὶ ὁ κ. Βλάχος θὰ ἐφρόνει ὅτι ὁ θάνατος τὸν ἐξεδίκησε· καὶ τὸ χεῖριστον καὶ τὸ μᾶλλον ἀποτρόπαιον, πόσοι δὲν θὰ ὑπεκρίνοντο τὸν τεθλιμμένον καὶ θὰ ἐνθουσίωσαν ἐγκαρδίως ! Καὶ ὁ Κουμουνοῦρος ; αἱ, ἴσως θὰ ἐπειθeto ἐπὶ τέλους νὰ ἐκδώσῃ τὸ ἐντάλιμα περὶ τῶν ἀναγκαιῶν ἐξόδων πρὸς ταφήν.

Ἄς ἔλθωμεν τῶρα εἰς τὰς γυναῖκας· ἡ Ξανθὴ ἐκεῖνη θὰ ἠσθάνετο τελείαν ἀνακούφισιν, διότι ἐπὶ τέλους χωρὶς νὰ παύσῃ αὐτὴ, ἔλειψε μία ἀφορμὴ τύψεων τινῶν τοῦ συνειδήτορος· ἡ ἄλλη ἢ . . . πῶς νὰ τὴν νομάσω ; θὰ ἀπέτα ἐν εἰσέτι ἐπιχειρήματα ὅπως ἐπισπέυσῃ τὴν εὐρεσιν συζύγου. Οὕτως ἔχουσιν ἡμῖν τὰ πράγματα. Ζήτω λοιπὸν ἡ ζωὴ, ἀφοῦ εἶναι τόσον ἀθλία.

Ἄν ἡγάπων αὐτὴν μετὰ πλείονος δυνάμεως, ἂν ἐλάτρευον βαθύτερον, ὑψηλότερον, ἂν κατώρθουν νὰ παραστήσω τὰ αἰσθήματά μου καθαρώτερον, ἂν ἐννοεῖ κάλλιον τὴν Ἑλληνικὴν, ἂν ἦτο ὀλιγώτερον βέτε, ἴσως· τίς οἶδε ; . . Καλὰ καὶ σὲ χαιρετῶ ! Σταυρὲ, βοήθει μοι, Α. Β. Διατί ὁ κόραξ ἔχει μαῦρα τὰ πτερά ; Διατί ὁ Κουμουνοῦρος μειδιᾷ ; διατί ἡ χὴν κολυμβᾷ ; διατί ἦτο ἰσημερία χθές ; Δὲν ἀπαιτεῖται ἔρωσ περισσότερη, ἀλλὰ τέχνη νὰ μεταβάλλῃ εἰς λευκὰ τὸ κόρακος τὰ πτερά. Ἐγὼ τὴν τέχνην ταύτην ; Ὅχι. Ὁ ἀγαπήσω ἀλλαχοῦ, ἢ μᾶλλον θὰ παραιτηθῶ διὰ παντός τοῦ ἀγαπᾶν, θὰ κλείσω τοὺς λογαρισμοὺς τῆς νεότητός μου καὶ ἐπὶ τῆς καρδίας μου θὰ ἐγγράψω τὸ *ἔθεωρήθη καὶ ἐτίθη ἡ μεγάλη σφραγίς*. Τετέλεσται ! ἡ φράσις αὕτη ἔστω δι' ἐμὲ ὁ τελευταῖος περὶ γυναικῶν ὑπαινιγμῶς. Σὰς ἀποστρέφομαι, ἀς ἦσθε ὅσον θέλετε ὠραταί, κομψαί, ἀπαλαί, εὐστροφοί, γλυκύφθογοί, χρυσοπλόκαμοι. . . . Ἀκόμη περὶ γυναικῶν ὁ λόγος, Χεσμέ ; Οὐρ, ἀδελφὲ, μὴ

δυνον τῆς ἀρπάγης τοῦ Ριζοπούλου, ἐὰν τὸ περὶ καταργήσεως τῶν ἀπαλλαγῶν ψηφισθῇ· διὰ τοῦτο οὐδ' εἰς αὐτὸ προσέχμεν, διότι αἱ κρίσεις των κρέμονται πάντοτε ἀπὸ τοῦ χάντζου τοῦ ἀφ' ἑ. 39 καὶ τῶν παραπλησιῶν. Ἐν δὲ τῷ τῶν πρῶτῶν ἀντιπροσώπων πλείοτέρα καμειλαύχια καὶ τὸ τῶν διπλωματῶν ἐντελῶς κενόν, τοῦθ' ὅπερ παρήγορον.

Ἄλλὰ τὴν περὶ τὰ θεωρεῖα περιεργασίαν μας ταύτην ἐπιπεφελήθη ὁ κ. πρόεδρος νὰ καταλίπῃ τὴν ἔδραν ὅπως ἐξέμουδιάζῃ ὀλίγον καὶ ὁ κ. Μεσοπέζης νὰ μεταλλάξῃ τοὺς καθολικιστῶν ἐναποτεθειμένους πόδας του. Ἐπανήλθομεν δ' ἐκ τῆς περιουσίας μας ταύτης διὰ νὰ ἰδῶμεν τὸν Οἰκονόμου ἀποκαλυπτόμενον εἰς τὴν ἐκφώνησιν ἐνὸς ἀλαοῦ καὶ τὸν Γεροθανάσην παρ' αὐτῷ με προτεταμένην τὴν γαστέρα κινουῦντα τὴν κεφαλὴν. Ἄλλὰ πάντα ταῦτα ὀλίγον μᾶς ἐκίνοῦν τὸν ἐνδιαφέρον. Καὶ ἀφοῦ δὲν ἔσχομεν τὴν τύχην ἢ κάλλιον τὴν ἀτυχίαν νὰ ἤμεθα παρόντες ἐν αὐτῇ τῆς συνεδρείας τῇ ἀρχῇ, οὐδ' ἠκούσαμεν ἐπομένως τὴν ἀναφορὰν, ὡς τὴν λέγουσι, τῶν εἰκοσι παιδιῶν τοῦ Πανεπιστημίου, ὧν ὁ ἀρχηγὸς ἐζήλωσε, φαίνεται, τὴν δόξαν τοῦ ἀλλοτῆ Ἀντωνοπούλου, ἀφοῦ μάλιστα καὶ αὐτὸς διετέλεσεν ἐπὶ τριετίαν ὄλην δάσκαλος, οὐδ' ἐκλαύσαμεν μετὰ τοῦ Πάλλη διὰ τὴν κακὴν κατάστασιν τῶν ἀποπάτων τῶν στρατιωτικῶν νοσοκομείων, ἔπρεπε ἀληθῶς κἀνὶ νὰ γείνη διὰ νὰ μὴ φύγωμεν μετανοημένοι δι' ἑν ἐχάσαμεν καιρὸν.

Καὶ ἰδοὺ ἀρχὴ ἀντεγκλήσεων μεταξὺ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ἐσωτερικῶν καὶ τοῦ ἀγορεύοντος κ. Λομβάρδου ἔδωκε τὸ σύνημα τῆς ἐπερχομένης θυέλλης. Ὁ Παπαμιχαλόπουλος ἀνάπτει, ἢ βουλὴ θορυβεῖται, τ' ἀκροατήρια ποδοκροτοῦσι καὶ . . . ἢ θυέλλα ἐκρήγνυται.

— Εἶνε διαφθορεῖς τῆς κοινωνίας, αὐτοὶ ποῦ ποδοκροτοῦν—εἶνε τραμποῦκοι, εἶναι ἡ ὑποστάθμη τῆς κοινωνίας—περιφρονῶ τὸ σκυλολόγιον.

Μὲ ὄλους αὐτοὺς τοὺς ἀδάμαντας ἐστόλισεν ὁ κ. ὑπουργὸς τῶν ἐσωτερικῶν τὰ κροατήρια, τὸν λαὸν τοῦ Οἰκονόμου

καὶ τοὺς Ἕλληνας πολίτας τοῦ Καλλιγᾶ. Ἄλλ' ἡ Βουλὴ ἐζηλοτύπησεν, ἐφθόνησε τὰ κροατήρια καὶ πάλιν φοβερὰ συνάπτει ἐπὶ τῇ διανομῇ τῶν κομητικῶν τοῦ κ. ὑπουργοῦ. Ἐκεῖ πλέον, καὶ ῥάβδοι ἀναπεπταμένοι, καὶ φωναὶ ἄγριαι, καὶ στομάτων ἄβυσσοι καὶ χεῖρες σπασμοδοῦσαι, καὶ ὀφθαλμοὶ πυρέσσοντες, καὶ χεῖμαρροι ἰδρωτός, καὶ πῆλοι ἀναστρεφόμενοι καὶ δοῦποι λακτισμάτων. Μάτην ὁ πρόεδρος ταράσσει τὴν χεῖρα, ὁ κώδων δὲν ἔχει φωνήν, ὁ κώδων ἀπεστομώθη, ὁ ἦχος τοῦ ἐπιήγη. Τὸ βουλευτήριον σύμπαν κλονίζεται, ἄνωθεν ποδοκροτήματα, κάτω διαπληκτισμοί. Ὁ Γιαλιᾶς καὶ ὁ Κώστας Κουμουνοδούρος θριαμβεῦσαι. Τὸν μὲν τρεῖς κράτοῦσι, τὸν δὲ πλείοτεροι ἀναγκασίζουσι. Ἄλλ' ὁ Καραλής δὲν θορυβεῖται ἀπὸ τὰς ἀπειλάς των καὶ ἡ φωνὴ του βρεῖται ἴσταται ἀνάκακλῆσθαι ὁ ὑπουργὸς τὰς ὄψεις του. Ἀπόπειραι τοῦ Κώστα Κουμουνοδούρου νὰ νασοῦρ τῆς φοβερᾶς τοῦ ῥάβδου τὸν στόκκον προσλήφθησαν καὶ ὁ Φύλλας μετ' ὀλιγωτέρου κινδύνου διαμαρτύρεται κατὰ τοῦ ὑπουργοῦ, ὅστις ἐστράφη πρὸς τὰ κροατήρια καὶ εἶπε λέξεις ἀνοικεῖους καὶ ἀναγώγους, μὴ ἀρμοζούσας ὅχι εἰς ὑπουργόν, ἀλλ' οὐδ' εἰς τὸν τυχόντα τῆς κοινοτέρας ἀνατροπῆς. Καὶ οὕτως εἶρε τὴν περίστασιν νὰναγράφῃ τὸ πρῶτον χειροκρότημα εἰς τὰ χρονικά τοῦ κοινοβουλευτικοῦ τοῦ βίου. Ἄλλ' ἡ πυρκαϊὰ μεταδίδεται ἐν ὄλῃ αὐτῆς τῇ ἐντάσει εἰς τὰ κροατήρια, σύμπασα ἡ Βουλὴ πλὴν τοῦ Δεληγιάννη καὶ δύο τῆς Σας εἶνε ἐπὶ ποδῶν καὶ ἐνῶ ὁ γερο-Καλλιπρονᾶς βγάλει τὴν λάρυγγά του πρὸς τὸν πρόεδρον «νὰ βγάλῃ ἔξω ἕνα παλαθὸν σὰν τὸν Γιαλιᾶ» τοῦ ὁποῦ τοὺς βρυχηθμοὺς μετὰ δέους ὑφίσταται ὀπισθὸν του, ὁ Φιλήμων καὶ Μίλησις ζητοῦσι τὴν διάλυσιν τῆς συνεδρείας. Ὁ Πάλλης πηδᾷ εἰς τὸ βῆμα καὶ μετὰ μάλ' ἄλλο τῆς παλαθῆς δίδει ἕνα λούσιμον τοῦ ὑπουργοῦ καὶ χειροκροτεῖται, ὁ ὑπουργὸς πειράται νὰ σπογγισθῇ καὶ τὰ ποδοκροτήματα τὸν πνίγουσιν. Αἱ ῥάβδοι τότε τῆς δεξιᾶς κινουῦνται κατὰ τῶν ἀκροατηρίων καὶ μανιότης τις ἔχει τὸν

με ἐρεθίζῃ καὶ οὐ καί! τὰς ἀγαπῶ ἔπειτα; πάντοτε περὶ αὐτῶν θὰ ὀμιλῶ καὶ θὰ γράφω καὶ θὰ ἀποτελῶσι τὸ θέλημα τῶν ρεμβασμῶν μου καὶ τῆς γραφίδος μου. Ὡ! ἀνάθεμα εἰς τὴν πλευράν σου, Ἀδάμ, χιλιᾶκις ἀνάθεμα! πόσον ὑποφέρωμεν οἱ ἄνδρες ἐκ τῆς ἰδικῆς σου πλευρίτιδος. Καὶ πάντα ταῦτα πρὶν νυμφεῦθ' φαντάσου ἂν ποτε, συννεργίᾳ Σατανᾶ, ὁ δούλος τοῦ θεοῦ ἀπέμνησεν τὸν θεοῦ! Ὑψίστη θεὲ, ἂν ἦμαι δούλος σου, φύλαττέ με ἀπὸ τοιαύτης περιπτώσεως! Πῶς; θὰ ἀποθάνω ἄνευ κληρονόμων; Δὲν πειράζει· ἀφῆν τὴν περιουσίαν μου, ἂν θ' ἀποκτήσω, εἰς τὸ Πανεπιστήμιον ἢ εἰς τὸ Ἀρσάκειον καὶ γίνομαι οὕτως ὁ ἀείμνηστος καὶ ὁ αἰδόμενος· δὲν εἶναι ὄρατος τίτλος οὗτος εἰς ἄνθρωπον σηπόμενον δύο πῆχεις ὑπὸ τὴν γῆν; Ἄλλ' εἶναι ὀρατίοτερος ὁ τίτλος μακαρίτης εἰς τὰ χεῖλη εὐσάρκου χήρας, ἐργαζομένης νὰ εὐρῇ ἀναπληρωτήν.

βαδίζει ἡ κοινωνία, ἥτις οἰκοδομεῖ νεκροταφεῖα ἐν τέταρτον μακρὰν τῶν πόλεων καὶ τῶν χωρίων; — Ἄκουσον, νέε πολίτα· ἡ κοινωνία εἶναι σύστημα καὶ τὰ άτομα μέλη τοῦ συστήματος ὀργανικά· τὸ μέλος ἐργάζεται διὰ τὸ ὅλον, τὸ ὅποσον εἶμαι ἐγὼ καὶ ἡ σύζυγός μου καὶ τὰ τέκνα μου καὶ οἱ αὐλικοὶ μου καὶ αἱ Κυρίαί τῆς τιμῆς· καθῆκόν σου λοιπὸν ὡς κοινωνικοῦ μέλους εἶναι νὰ ἐργάζῃσαι, αἰωνίως νὰ ἐργάζῃσαι — Θαυμάσια!! Σὺ δὲ καρδιά μου, τί λέγεις; διατί ἐπλάσθη;

Ἦ ἐπάρτατον διατί, πόσους ἠλιθίους ἀνέδειξας ἐντὸς τῆς κοινωνίας, διότι ἔχουσι τὴν ἀναίδειαν νὰ καπηλεύονται λέξεις ἄνευ ἐνοίας καὶ νὰ μεγαλορρημονῶσιν ὡς σοφοὶ περὶ ζητημάτων, ἐφ' ὧν ἡ φύσις σκοτεινὸν ἐπέθηκε πέπλον! καὶ πόσας τινὲς ὑπερηφάνους καὶ νοήμονας φύσεις ἠδίκησας, διότι καταφρονουσαι τῶν ἡχῶν τῶν λέξεων, ἐτόλμησαν νὰ διδάσκουσιν ὅτι οὐδὲν, κατ' οὐσίαν οὐδὲν ἐπίστανται! Ἐρωτήσατε τὸν κ. Δαμαλᾶν τί ἐστὶ ψυχὴ καὶ εὐθεὺς θὰ ἀκούσῃτε παρ' αὐτοῦ, ὅτι εἶναι ἀπλῆ, ὅτι εἶναι ἀθάνατος, ὅτι ἔχει πολλὰς δυνάμεις, ὅτι εἶναι πνεῦμα θεοῦ κτλ. κτλ. Ὁ θὰ σὰς ἀπαριθμήσῃ πολλὰς θεωρίας, λέξεις, ἡχους καὶ καπνοὺς, οἵτινες εἰς οὐδὲν ἄλλο χρησιμεύουσιν ἢ νὰ ἐπισκοτίσωσι τὴν αἴγλην τῆς ἱερᾶς ἀληθείας. Ἄλλ' ἂν ἐρωτήσῃτε ἄλλον τινὰ τὴν αὐτὴν ἐρώτησιν· καὶ σὰς ἀπαντήσῃ ὅτι ἀγνοεῖ, σεις οἱ ἴδιοι, ἀναγνώσται μου, θὰ περι-

III
— Πάτερ, ἄγιε τοῦ Θεοῦ, διατί ἐπλάσθημεν ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι ἐπὶ γῆς; — Τέκνον μου, ἵνα παρασκευασθῶμεν πρὸς τὴν οὐράνιον βασιλείαν. — Φιλόσοφε καὶ καθηγητά, τῶν γῆτινων καὶ τῶν οὐρανίων ἀναμοχλευτᾶ, τίς ὁ σκοπὸς τῆς ὑπάρξεως τοῦ ἀνθρώπου; — Ἡ εὐρέσις τῆς ἀπολύτου ἀληθείας. — Κραταιότατε καὶ γαληνότατε βασιλεῦ, ποῦ

λόγον ἀπὸ τοῦ θεωρείου τῶν ἀνωτέρων ὑπαλλήλων, ἐνῶ ἕτερος ἐπικαλεῖται τὰς βόμβας τῶν μηδενιστῶν. Ὁ πρόεδρος ζητεῖ τὴν ἀδειαν τῆς ἐκκενώσεως μυριοστὴν ἡδὴ φορὰν, ἀλλ' ὁ Οἰκονόμος ἔχει τὸν λόγον ἐπὶ τῆς αἰτήσεώς του. Ψυχρὸς καὶ ἀτάραχος ἀνέρχεται εἰς τὸ βῆμα καὶ ἡ Βουλὴ φιμοῦται. Ὁ Κώστας μουγκρίζει ἐκ διαλειμμάτων, ἀλλ' ὁ ῥήτωρ—Νέε, νέε, ἔχεις πατέρα πρόεδρον τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου, νὰ ἐντραπῇ τὰς λευκάς του τρίχας, διότι τὸν ποτίζεις δηλητήριον. . . » καὶ φιμώνει καὶ αὐτόν. Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ λαοῦ ὁ Φιλήμων διαμαρτύρεται καὶ ἐρις ἐγείρεται ἐπὶ τούτῳ. «Λαὸς εἶναι οἱ ἐργάται, δὲν εἶναι αὐτοὶ λέγει ὁ Φιλήμων· ἀὸ λαὸς γιὰ σένα εἶναι ἴσὸς παλάτι» τῷ ἀπαντᾷ ἄλλος. Ὁ Κώστας πάλιν ἐκρήγνυται βραχνὸς πλέον καὶ ἀσθμαίνων, ὁ πρόεδρος διὰ μυριοστὴν φορὰν τὸν ἀνακαλεῖ εἰς τὴν τάξιν, ἀλλὰ—τί κάθουσι αὐτοῦ, εἰσαι ἀνάξιος νὰ κτυπᾷς τὸν κώδωνα — τῷ ἀπαντᾷ αὐτός. Ἄλλ' ὁ ῥήτωρ δὲν ταρασσεται, δὲν ἀνησυχεῖ, ἐστόλισεν ἀκριετὰ ἡδὴ καὶ βουλήν καὶ ὑπουργοὺς καὶ τέλος—συγχωρήσατε, λέγει, ἐκείνους, ἀλλὰ διορθωθεῖτε σεις — καὶ κατέρχεται ὑπὸ τὴν γάλαζαν τῶν χειροκροτημάτων τοῦ λαοῦ του. Ὁ Τζάνης ζηλοτυπεῖ τὴν δόξαν του, προσβλέπει τὸ βῆμα, ἀλλ' ἀποτροπιάζεται τὴν ὄψιν τοῦ προέδρου ἀνυπομόμως ζητοῦντος καὶ πάλιν τὴν ἀδειαν τῆς ἐκκενώσεως. Ὁ πρωθυπουργὸς εἶπε καὶ αὐτὸς ὀλίγαις ἐντραπαῖς του, ὁ Δραγούμης τίθησι πρότασιν τὴν ἀποδοκιμασίαν τοῦ ὑπουργοῦ τῶν ἐσωτερικῶν, ἀλλὰ τὰ κροατήρια ἐκκενοῦνται μετὰ φρικτοῦ πατάγου, ἡ βουλὴ ἀγωνίζεται νὰ συνέλθῃ ἐκ τῆς συνταράξεως καὶ μόλις κατορθοῦται τοῦτο, γίνεται ἐνστάσις περὶ μὴ ἀπαρτίας καὶ παρὰ τὰς ἀποτροπὰς τοῦ Πεσσάλη, βεβαιουῦντος ὅτι οἱ βουλευταὶ εἶναι εἰς τὰ δωμάτια, ὁ κατάλογος ἀναγινώσκειται, παρέχων καιρὸν εἰς τοὺν ἀγωνιστὰς νὰ μάξωσι τὸν ἰδρωτὰ καὶ περισυναγᾶγωσι τὰ λείψανα τοῦ ναυαγίου.

Ἡ Βουλὴ εὐρέθη ἐν ἀπαρτίᾳ καὶ ὁ Λομβάρδος ἐπανα-

λαμβάνει τὴν διακοπεῖσαν ἀγορεύσιν του, ἐνῶ ὁ Παπαμιχαλόπουλος δέχεται τὰ συγχαρητήρια (!) τῶν συναδέλφων του, ὁ Τρικούπης παύει πλέον τοῦ νὰ κρατῇ τὸν πῖλόν του μετὰ τὰς δύο χεῖρας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, βέβαιος ὅτι παρήλαεν ὁ κίνδυνος, καὶ ὁ ῥήτωρ, ἀφοῦ ὀμίλησε καὶ περὶ πολέμου, ἀρχὴν λαβὼν βεβαίως τῆς βουλής τὸν πόλεμον, καταλήγει τὸν λόγον μετὰ ἑπτὰ εἴθε.

Ἡ συνεδρεία αὕτη εἶναι ἡ μᾶλλον παλληκαρίσια, ἥτις θὰ φέρεται εἰς τὰ χρονικά τῆς, καὶ σύμφωνος καθόλα πρὸς τὰς νῦν περιστάσεις.

Νάτος.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Ὁ μόνος ἀνδρικῶς ὀμιλήσας καὶ πολιτευθεὶς ἐν τῇ Βουλῇ κατὰ τὰς πονηρὰς αὐτὰς ἡμέρας καθ' ἃς ἐντὸς μὲν τοῦ Κοινοβουλίου νομοθετοῦνται, ἐκτὸς δ' αὐτοῦ ἐφαρμόζονται καὶ τίθενται εἰς ἐνέργειαν αἱ βάσεις τοῦ ἀποδεκτικισμοῦ τοῦ ἐλληνικοῦ πληθυσμοῦ, εἶναι ὁ βουλευτὴς Ἀττικῆς κ. Πάλλης. Ἄνευ συνταγματολογικῆς ἀπεραντολογίας καὶ περιφράσεων, ὡς συνειθίζει ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀντιπολιτεύσεως, ἄνευ τῆς παιδικῆς ἀναλυτικότητος τοῦ ὑπαρχηγοῦ κ. Καλλιγᾶ, ἄνευ ῥοπῆς πρὸς μωρὰ σκάνδαλα, ὡς ὁ κ. Λομβάρδος, ὁ ἐντιμὸς βουλευτὴς Ἀττικῆς εἶπε τὰ πράγματα μετὰ θάρρους, μετὰ τόλμης, ὡς ἀληθῆς ἀνὴρ, ὡς ἀληθῆς τοῦ τόπου ἀντιπρόσωπος. Οἱ συμπολιταὶ μας πρέπει νὰ τῷ συγχωρῶσι καὶ νὰ τὸν ἀγαπήσωσι θερμότερον ἀφ' ὅ, τι δικαίως τὸν ἀγαπῶσιν.

φρονήσατε τὸν λέγοντα τὴν ἀλήθειαν. Διατί ἐπλάσθη, ὦ καρδιά μου; διατί ζητεῖς μετὰ πάθους καὶ μετ' ἄλγους τὴν τελειότητα, ἥτις οὐδαμῶς ὑπάρχει καὶ οὐδέποτε ὑπῆρξε καὶ οὐδέποτε ὑπάρξει; μήπως εἶσαι τελεία σὺ ἡ ἴδια; Διατί δὲν ἀνέχουσι τὸν βίον, οἷος εἶναι ἀπὸ καταβολῆς κόσμου; Νομίζω ὅτι βλέπω ἐνώπιόν μου δοκηασμόν τινα νεωτεριστῆν, ἀναγνώσαντά ποτε μετάφρασιν τινα τοῦ κ. Ρενάν καὶ ἐνωτισθέντα ὅτι ὑπῆρξε ποτὲ Ἐβγελοσ, ὅστις μοι ἀπαντᾷ: Ἄνθρωπε, πῶς θέλεις νὰ σβύσῃς τὴν ἱεράν τοῦ μέλλοντος δόξαν; ἂν δὲν ὑπῆρχεν ἐν τῷ ἀνθρώπῳ ὁ ἔρωσ τῆς τελειότητος, ποῖα πρόδοσ ἦτο δυνατὴ; πάσχεις; παρηγορήσου, διότι πάσχεις ὑπὲρ τῆς ἀνθρωπότητος καὶ τῶν μελλουσῶν γενεῶν. — Χά, χά, χά . . . ἐλλουσῶν ἴνεων!

Στραβὸς βελόνα γύρευε μέσα σὲ ἀχυρῶνα
Κ' ἕνας κωφὸς τοῦ ἔλεγε τὴν ἀκουσα ποῦ ἴβροντα.

Μία βελόνη εἶναι καὶ ἡ ἀλήθεια, τὴν ὁποῖαν ζητοῦσι τυφλοὶ καὶ κωφοὶ ἐντὸς τοῦ ἀπεράντου ἀχυρῶνος τοῦ κόσμου. Πόσον εὐτυχέστεροι εἶναι οἱ μὴ ζητοῦντες! Ἄν ἡμῖν χωρικός ἀπλοῦς ἢ ἐργάτης, θὰ ἦσο εὐχαριστημένην καρδιά μου; — Ἀμφιβάλλω καὶ οἱ χωρικοὶ καὶ οἱ ἐργάται γεννηθῶνται, ὡς οἱ κόμητες καὶ οἱ φαναριῶται. Ἄν ἡμῖν Ρωθισὼν

Κροῦσος; ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνος ἠσθάνθη τὴν ἀνάγκην νὰ καταλίπῃ τὴν ἐρημίαν του καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πατρίδα. Ἄν ἡμῖν βασιλεῦς, αὐτοκράτωρ; Ἦς ὁ Ἀλέξανδρος Βοσ; Ὁ ἀξιαγίστω τὸν βίον μου, θὰ γείνω ἀναχωρητῆς, ἅγιος, εἰ δυνατὸν, διὰ νὰ ἔλθωσι νὰ φιλῶσιν αἱ Κυρίαί καὶ αἱ δεσποινίδες τοὺς πόδας μου· πόσας μωρολογίας δὲν θὰ ἀκούσω! ἢ μία θὰ ζητῇ παρ' ἐμοῦ νὰ ἀποκτήσῃ τέκνον, ἢ ἄλλη σύζυγον, ἢ τρίτη τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς της; ἄς λίπη! Εἰλικρινῶς εἶπεῖν ἐξ ὄλων τῶν ὑπάρξεων μόνον τὴν τοῦ θνοῦ ζηλεύω, ὅστις καὶ νὰ ἐργάζεται ἐν ἐγκαρτερήσει γινώριζει καὶ νὰ θάλληται ἐν μακαριότητι ὑπὸ τὸν ἥλιον καὶ νὰ ἀπολαύῃ ἐν ἐκτάσει τὸν ἔρωτα. Δυστυχῶς ὅμως ἐν τῇ δημιουργίᾳ ἀδικοῦνται τὰ ἀξία ταῦτα ζῶα καὶ περιφρονουῦνται, διότι μήτε πολιτικούς ἔχουσι, μήτε διπλωμάτας, μήτε φιλοσόφους, μήτε ποιητάς. Ἄλλ' ἐν Ἑλλάδι πρὸς ἐξίσωσιν καὶ ἰσορροπίαν εἰσηγάγομεν καὶ ἐν τοῖς Πανεπιστημίοις καὶ τοῖς ὑπουργείοις τοῦ θνοῦ· παραλείπω ὅτι ἐπὶ τοῦ Ἑλικῶνος σήμερον μόνον θνοὶ βόσκουσι.

III

Τὰ ἄστρα ταῦτα πόσον εἶναι λαμπρὰ καὶ αἰώνια! ἀλλὰ μονότονα ἀναντηρήτως· ἡ αἰωνιότης εἶναι ἡ χειροτέρα μονοτονία· οὐδὲν αἰώνιον μοι φαίνεται ὅτι εἶναι ἡ ψυχὴ μου,

Βεβαίως οί Τούρκοι πληρεξούσιοι θά είναι λίαν επιτή-
θειοι εις ἑλληνικά καλαμπούρια, διότι ἄλλως δὲν θά μᾶς
παρεχώρουν ἐκ τῆς Ἡπείρου μόνον τὴν *πυργα*.

Οἱ Τρικουπικοὶ ἀνήγαγον εἰς σύστημα τὴν παραχάραξιν
τῶν κειμένων. Ὁ ἀνταποκριτὴς τοῦ *Φιγαρῶ* ἐν τῇ ἀντα-
ποκρίσει του περὶ τῆς συνεντεύξεως ἦν ἔλαβε μετὰ τοῦ κ.
Τρικούπη παρωμοίασε τὸν κ. Τρικούπη πρὸς ἕνα παρισίον
θεατρῶν. Ἡ *Ἔρα* ἦτις μετέφρασεν ὅλην τὴν ἐπιστολήν,
τὸ μέρος αὐτὸ τὸ παρέλειψεν, ἐνῶ προηγουμένως ὁ *Αἰὼν*
εἶχε δημοσιεύσει πλήρως τὸ κείμενον, διὰ νὰ μὴ ἐλαττωθῇ
ὁ σεβασμὸς τῶν ἀνθρώπων πρὸς τὸ ἐξοχον ὑποκείμενον τοῦ
κ. Τρικούπη.

Τότε πρέπει νὰ κρύβῃ τὰ μούτρα του ὁ κ. ἀρχηγὸς τῆς
ἀντιπολιτεύσεως διὰ νὰ μὴ ῥιψοκινδυνεύσῃ καὶ ἄλλας πα-
ρωμοιώσεις, αἰτινες δυνατὸν νὰ μὴ εἶναι καὶ τόσον ἀβραϊ-
ῶς ἢ τοῦ κ. Ζιφάρ.

Συγχαίρομεν τοὺς κυρίους ἐφόρους Ἀρχαιοτήτων, Νομι-
ματοκοκείου καὶ Βιβλιοθήκης διότι ἀπέκτησαν νέον συ-
νάδελφον, ἐρρον ἐπὶ τῶν ἀκαθαρσιῶν, ἐσχάτως διορισθέν-
τα ὑπὸ τοῦ Δημάρχου Ἀθηναίων.

Ἐβλήσαμεν καὶ ἡμεῖς νὰ προκαλέσωμεν ἐν βουσφέτι ὑπὲρ
ἐνὸς φίλου μας ἐπιστράτου τοῦ **Μανώλη Σκούφου**, πυ-
ροβολητοῦ. Νέος εὐθραύστου υγείας, εἰρηνικωτάτων ἡθῶν,
ἥκιστα στρατιωτικὸς καὶ τελειόφοιτος τῆς λατρικῆς, ἐξή-
τει 15—20 ἡμερῶν ἀδειαν ὅπως δώσῃ ἐξτάσεις. Ἐπρεπε
νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς πάσχων ὑπὸ τοῦ λατροῦ τῆς πυροβο-
λαρχίας του καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀποδείξεως αὐτῆς νὰ τῷ
δοθῇ ἡ ἀδεια, ἂν τῷ εἰδίετο, ἐκ μέρους τῆς ἀνωτάτης ἐπι-

τροπῆς. Παρακαλέσαμεν τρεῖς φίλους μας ἀξιωματικούς νὰ
παρακαλέσουν τὸν μὴ φίλον μας λατρὸν τῆς πυροβολαρχίας κ.
Τυπάλδου νὰ κάμῃ εἰς τὸν ἀτυχῆ Σκούφον τὴν εὐ-
κολίαν αὐτήν. Ἄλλ' ὁ κ. Τυπάλδος ἐπρεπε νὰ σκεφθῇ, νὰ
μετασκεφθῇ καὶ ὅταν εἶχε ἀπορασίσει νὰ βοηθήσῃ ἕνα συμ-
πολίτην του, φιλοτιμωτάτον νέον, πάσχοντα, κατακρυωμέ-
νον καὶ θέλοντα νὰ δώσῃ ἐξετάσεις, εἶχε μετατεθῇ ἀπὸ τῆς
πυροβολαρχίας!

Ὅτε προχθὲς διατάσσεται ὁ ἀσθενὴς Σκούφος νὰ ὀδηγήσῃ
κάθρον συρόμενον ὑπὸ δυσχαλινώτων ἱππῶν εἰς τὸν Πει-
ραιᾶ. Οἱ ἱπποὶ ἀφηνιάζουν, ὁ Σκούφος ζητεῖ νὰ τοὺς συγ-
κρατήσῃ, τὸν παρασύρουν, κυλλίται εἰς τοὺς δρόμους καὶ
μετὰ δύο ὥρας ἐκπνέει εἰς τὸ Νοσοκομεῖον, διὰ νὰ μὴ τοῦ
δοθῇ ἡ ἀδεια ἥτις ἦτο **πραγματικὴ ἀδεια ἀναρρώσεως**
καὶ ὄχι ἐξετάσεων.

Βλέπετε, εἴμεθα πολλοὶ, πρέπει νὰ λειψώμεν ὀλίγοι,
διότι αὐτὸ ἀπαιτεῖ ἡ κλασικὴ ἀφιλοανθρωπία καὶ θηριωδία
παντὸς ῥωμοῦ ἐν θέσει. Ἐὰν ὁ Σκούφος ἦτο τιμιωτάτη
ὑπαρξίς, ἐὰν ἔχῃ γέροντα πατέρα, ἐὰν ἔχῃ ἀδελφοὺς, ἐὰν
ἦτο σχεδὸν μνηστευμένος, ἐὰν ἐπάσχεν, ἐὰν δὲν ἦτο διὰ
στρατιωτικῆς, ἐὰν ὁ γουρουνικώτερος τῶν ἀνθρώπων θά τὸν
ἐθαζεν εἰς βοηθητικὰς ὑπηρεσίας, ἀφοῦ οἱ γουρουνικώτεροί
τῶν νέων τίθενται εἰς τοιαύτας διότι ἔχουν τὰ μέσα, περὶ
τούτων πάντων δὲν ἠδύνατο νὰ σκεφθῇ ὁ κ. Τυπάλδος, καὶ
πῶς ὄχι ἀφοῦ καὶ αὐτὸς εἶναι εἰς κρίκος μόνον ὅλης αὐ-
τῆς τῆς διοικητικῆς ἀλύσεως, ἥτις εἶναι διωργανισμένη
συμμορία δημίων.

Πολλοὶ ἐπίστρατοι παρήγγειλαν εἰς τοὺς ἐνταῦθα ζυλου-
ροὺς ξύλινα χέρια τὰ ὁποῖα θά προσαρμύσουν εἰς τοὺς κρο-
τάφους των, ὥστε νὰ εἶνε πάντοτε εἰς χαριετισμὸν, ἐκ
ρόθου μὴ διὰ τὸ σμῆνος τῶν ἀξιωματικῶν ἢ ὑπαξιωμα-
τικῶν παραλύσουν αἱ φυσικαὶ των χεῖρες.

ἥτις λατρεύει τὴν ποικιλίαν, τὴν κίνησιν, τὴν παραγωγὴν.
Κλαίωμεν διὰ τὸν θάνατον· ἀλλὰ πόσον θά ἐκλαίωμεν διὰ
τὴν ἀθανασίαν μας, ἂν εἴμεθα ἀθάνατοι! Γελοῖον τὸ λέ-
γειν, ὅτι ἡ ἀθανασία ἀποτελεῖ τελειότητα. Εὐκολώτερον
ἔνοῶ τὸν θεὸν τῶν ἀρχαίων Αἰγυπτίων καὶ Σινῶν, ὅστις
μετεμρροῦτο ἀδιαλλείπτως, ἢ τὸν θεὸν τῶν νεωτέρων χρο-
νων, ὅστις ἡσυχάζει ὡς τὸ Ἄραράτ ἐν μέσῳ τῆς κινήσεως
τοῦ παντός. Ἡ ἀξίωσις, ὅτι ἡ ψυχὴ ἡμῶν εἶναι ἀθάνατος,
εἶναι ὁ γελοιωδέστερος ἐγωϊσμὸς. Θέλομεν νὰ ὑψώσωμεν τὸ
ἐγὼ καὶ δὲν γνωρίζομεν ὅτι ταπεινούμεν μᾶλλον αὐτό· καὶ
δὲν εἶναι ταπεινώσις τὸ νὰ μὴ ἀρκούμεθα εἰς τὴν τύ-
χην, ἢν οἱ νόμοι τῆς φύσεως ὤρισαν ἡμῖν; Φοβούμεθα τὸν
σκώληκα ὅστις θά καταφάγῃ τὸ σαρκίον μας, αἶ; διὰ τοῦτο
εἶπομεν ὅτι τοῦτο εἶναι ἀδύνατον, ὅτι εἴμεθα ἄλλο τι παρὰ
σαρκίον, καὶ ὅτι τὸ ἄλλο τοῦτο ὑπεκρύνει τὸν ὀδόντα τοῦ
σκώληκος. Φλυαρίαι! ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον καλεῖται ψυχὴ δὲν
δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἄνευ σαρκός, ὡς ἡ μελωδία ἥτις δὲν
ὑπάρχει ἄνευ ὄργάνου μουσικοῦ. Καὶ διὰ νὰ τοποθετήσωμεν
τὰς ψυχὰς μας, ἐπλάσαμεν καὶ κόσμον ἄλλον ἐκτὸς τοῦ πα-
ρόντος. Ἄπλη φαντασίωσις! μήτε ὁ κόσμος μήτε ὁ ἀνθρω-
πος εἶναι διπλοῦς. Ὅ,τι ἐβρέξῃ ἐδῶ ἐβρέξε καὶ ἕκαστος· αἶ,
προφθάσῃ νὰ πληρώσῃ τὴν ὕδριαν του.

Θέλω νὰ ἀποφύγω τὰς φιλοσοφίας, ἀλλὰ καθὼς ὁ Σω-
κράτης εἶχε κάτι τι ὑπερ ὠνόμαζεν ὁ ἴδιος *Δαιμόνιον*,

οὕτω καὶ ἐγὼ νομίζω ὅτι αἰσθάνομαι τὴν στιγμὴν ταύτην
ἐντὸς τοῦ στήθους μου φωνήν, ἥτις μοι κράζει «Χεσμέ,
φιλοσόφει». Δὲν μοι ἐπιτρέπεται τάχα νὰ ἔχω καὶ ἐγὼ
τὴν γνώμην μου περὶ ψυχῆς, ἀφοῦ καὶ ὁ Μακράκης καὶ ὁ
Δαμαλάς ἔχουσι τοιαύτην; Ἄν ἐκαίωμεν τοὺς νεκροὺς, ὡς
οἱ πρόγονοι ἡμῶν, θά ἐδιδάξομεν περισσότερον νὰ πι-
στεύσωμεν εἰς τὴν ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς ἡμῶν· ἀλλ' οἱ κα-
λόγηροι ἐγνωρίζον τί ἐνομοθέτουν, ὅταν διέταττον τὴν τα-
φήν. Καὶ ἐπειτα διατί τάχα νὰ εἴμεθα ἀθάνατοι; πρὸς
ποῖον σκοπὸν; Ἐνταῦθα ψευδόμεθα, ὑποκρινόμεθα, κλέπο-
μεν, προδίδομεν, νυμφεύομεθα, τεκνοποιούμεν, πολιτευό-
μεθα, βρενθυώμεν, κλαίωμεν, πολεμοῦμεν, παρασημοφοροῦ-
μεθα, προσυποκρινόμεθα, γελῶμεν, πίνομεν, καταλαλοῦμεν,
συκοφαντοῦμεν, σατυρίζομεν καὶ σατυριζόμεθα, ἀλλ' ἐκεῖ,
ἐν τῇ ἀθανασίᾳ, τί θά πράξομεν; θά μεταφέρωμεν καὶ
ἐκεῖ τὸν ἐνταῦθα βίον μας; καὶ ἐκεῖ λοιπὸν γάμοι καὶ κοι-
νοβούλια καὶ συζητήσεις καὶ ἐφημερίδες καὶ ἄρθρα καὶ ἐπι-
φυλλίδες καὶ γλωσσαλγία;

Καὶ ὅμως πόσον ἐγγὺς τῆς θεότητος φθάνει ἐνίοτε ἡ
ψυχὴ ἡμῶν ἐν τῇ μέθῃ ἐνὸς τινος αἰσθήματος! Μοι ἔρχε-
ται νὰ γελᾶσω καταθόνιον γέλωτα ὅταν συλλογισθῶ, ὅτι ἡ
δεῖν γυνὴ ἠδύνατο νὰ μοι ἐμπνεύσῃ ἔρωτα ἐληθῶς θεῖον
καὶ ὅτι τὸνομά μου ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον κατέστησεν αὐτὴν
ἐπιφυλακτικὴν. Ἄπὸ τόσο μικροῦ πράγματος ἐξαρτᾶται

Νέα βασιανιστήριος μέθοδος τοῦ σπαρτιατικωτάτου Διο-
κητοῦ τῆς Στρατιωτικῆς Σχολῆς.

Ἀκριβῶς τὴν μεσημέριαν κλείονται οἱ κοιτῶνες τῶν
μαθητῶν, διὰ νὰ συνοικειωθοῦν μὲ τὸν ἥλιον οἱ Εὐέλπιδες.

Πέρασαν βλέπετε τόσο αἰῶνες ἀπὸ τοὺς περσινούς τό-
φους, διατί νὰ μὴ ξαναρχίσωμεν, ἀφοῦ ἔχομεν τὴν ἐξουσίαν;

Καὶ δὲν ἐντράπη ὁ *Αἰὼν* νὰ δημοσιεύσῃ τὸ ψεῦδός;
ἐκεῖνο ἔγγραφο, τὸ χωρὶς πηγὴν καὶ χωρὶς ὑπογρα-
φῆν καὶ ὅμως ὡς ἐπίσημον *φουρισθὲν*, κατὰ τὸ ὅποιον:
**«εἰς τὰ τρία στρατιωτικὰ νοσοκομεῖα Ἀθηνῶν
ἀπὸ τοῦ Ἰουλίου ὅτε ἤρξατο ἡ ἐπιστράτευσις,
μέχρι τέλους Φεβρουαρίου ἀπεβίωσαν 133»**
μόνον ἄνδρες;

Ἄλλὰ θά ὑπάρχωσιν ἴσως σπῆντια γειτονικά τὰ ὅποια
ἐντὸς μηνὸς μόνον θά ἐμέτησαν τόσοσ μόνον μὲ τὰ μά-
τια των. Πολλὰ γειτονικά νοσοκομείων οἰκία ἐκλείσαν·
τὰ παράθυρά των διὰ νὰ μὴ βλέπουν τοὺς μεταφερομένους·
νεκρούς. Εἰς τὰ τάγματα ἀπεβίωσαντε ἀναγινώσκονται
εἰς τὸν κατάλογον καὶ ἐπειτα διαγράφονται ὡς ἀγνοούμε-
νοι.

Ποῖον νὰ πείσουν πρόκειται τὰ ψεῦδη αὐτά; Μήπως, πε-
ρνούσατε κύριε Φιλῆμων, διὰ νὰ ἀπατηθῇ ἡ Τουρκικὴ πρε-
σβεία καὶ προδῇ ἐν βῆμα ἐπὶ τὰ πρόσω τὸ ζήτημά μας;

Τρόπος τοῦ φέρεσθαι ὁμογενῶν:

Ἡ κυρία Θ. κάθηται ἐν τῇ αὐτῇ οἰκίᾳ ἐν ἣ καὶ ἄλλη
κυρία Θ. ἀλλ' αὐτὴ ὁμογενής. Ἡ πρώτη εἶχε τὸ δυστύχη-
μα νὰ ἴδῃ τὸ πρὸ ἐνδὸς λεπτοῦ υγίαινον τριετὲς παιδίον τῆς
θνήσκον εἰς σπασμὸν ἐνὸς δευτερολέπτου. Φαντασθῆτε τὴν
ἀπελπίσιν γυναικὸς πρώτην φορὰν ἀντικρυζούσης τὸν θά-
νατον. Ζητεῖ βοήθειαν παρὰ τῆς ὁμογενοῦς Θ. εἰ δυνατὸν
διὰ τοῦ ὑπέρτου της νὰ φροντίσῃ διὰ καμμίαν ἐπίκουρον

γυναῖκα καὶ ἡ εὐγενὴς δέσποινα εἶχε τὴν τρυφερότητα ν'
ἀρνῆθῃ.

Τοῦτο ὅμως δὲν τὴν ἠμπόδισε μετὰ μίαν ἡμέραν νὰ
στεῖλῃ διὰ τοῦ *Λακέ* τῆς συλλυπητηρίους κάρταις:

Monsieur et Madame!

Οὕτω φέροντ' αἱ ὁμογενεῖς καὶ παρακαλοῦμεν τοὺς ἀρ-
χοντοχωριάτας νὰ σημειώσουν εἰς τὸ *Carnet* των καὶ τὴν
ἐθιμοταξίαν αὐτὴν διὰ νὰ μὴ τύχῃ καὶ κοκκινίσουν!

Διωρίσθη καὶ πάλιν διευθυντὴς τοῦ οικονομικοῦ τμήμα-
τος τοῦ ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν ὁ ταγματάρχης
Κωνσταντῖνος Ἰωαννίδης, διατελέσας καὶ ἄλλοτε τοιοῦτος
ἰδίᾳ δὲ ἐπὶ τοῦ ὑπουργείου Τρικούπη. Ὁ κ. Κωνσταντῖνος
Ἰωαννίδης, εἰς τῶν διακεκριμένων ἡμῶν στρατιωτικῶν
καὶ λόγῳ παιδείας καὶ λόγῳ χαρακτῆρος, ἐργάσθη εἴπερ
τις καὶ ἄλλος ἐπὶ τοῦ ὑπουργείου Τρικούπη εἰς τὰς τοσοῦ-
τον καλῶς διεξαχθείσας τότε στρατιωτικὰς προμηθείας. Νοη-
μονέστατος μετ' εὐθύτητος, εὐπαίδεutos ἀνευ ἀλαζονείας,
τύπος τοῦ καθήκοντος, ἦν ἀπαραίτητος σήμερον ἐν τῇ διευ-
θύνσει τοῦ σπουδαίου τμήματος τῆς οικονομίας τοῦ ὑπουρ-
γείου τῶν Στρατιωτικῶν. Ἀληθὴς δὲ ἔπαινος ὀφείλεται
τῷ κ. Μαυρομιχάλη, ἀναγνωρίσαντι τοῦτο.

Ἦλη ἄλλη ἀνδρικώτερα εἰσοβόουσα εἰς τὸ **Μὴ Χά-
νεσαι** ἔτρεψεν εἰς φυγὴν τὰ τῆς **Δίκης τοῦ Μακράκη**,
τὰ ὅποια καὶ ἀναβάλλονται εἰς τὸ φύλλον τῆς Κυριακῆς.

Εἰδήσεις. Μετὰ τοῦ **Μὴ Χάνεσαι** σήμερον διανέ-
μεται καὶ παράρτημα τοῦ *Γαλαξίου* τοῦ φίλου **Φαλέξ**,
ἐνθα ἡ ἰδιοτροπία του φθάνει εἰς τὸ κορυφωμα αὐτῆς.

πολλάκις ἢ ἀποθέωσις! Καὶ νομίζομεν ὅτι ἔχομεν πάντοτε
τὴν εὐκαιρίαν νὰ καταστῶμεν ἀνώτεροι ἡμῶν αὐτῶν! Ἐν ᾧ
δὲν εἴμεθα κύριοι τῶν παθῶν ἡμῶν, νομίζομεν ὅτι εἴμεθα ὡς ὁ κ.
Ἀσώπιος, ταρασσεται ὑπὸ τῆς προφορᾶς τοῦ ἐνό-
κύριου τοῦ χρόνου. Πόσοι συνδυασμοὶ καὶ πόσοι εὐτυχεῖς
συμπτώσεις δὲν ἀπαιτοῦνται, ἵνα καταρτισθῇ ἐν αἰσθημα
ὅπως οὐκ ὑψηλότερον τοῦ κτηνώδους ἐνστικτοῦ. Καὶ ὅμως
ὁ Κουμουνδοῦρος φρονεῖ, ὅτι ἀρκεῖ εἰς λόγος θεατρικός, ἵνα
συγκινηθῶσι τὰ πλήθη μέχρις ἐνθουσιασμοῦ. Πρῶτον ἡ φαν-
τασία ἡμῶν καταθεβαρημένη ὑπὸ τῆς ἰλύος τοῦ πεζοῦ βίου,
δυσκόλως δύναται νὰ ἐξαρθῇ καὶ οὐχὶ εἰς πᾶσαν ἡλικίαν
ἡμῶν ὁμοιομόρφως. Ἐπειτα, εἰς πᾶν ὅτι ὁ ἀνθρώπος ἀντι-
λαμβάνεται ἀνώτερον ἑαυτοῦ, παρεμπίπτουσι κτηνώδη πά-
θη καὶ ὄρμαι καὶ ἀνάγκαι· ποσάκις μετ' ἐκστάσεως θαυμά-
ζων τὸν ἀπειρον οὐρανὸν, δὲν διεκόπη ὑπὸ τῆς ἀνάγκης
τοῦ οὐρεῖν! τὸ πανόραμα ἠφανίσθη, οἱ ὀφθαλμοὶ μου ἤλ-
γησαν ἐκ τῆς ὀδυνῆς ἠδονῆς τοῦ θεωρεῖν καὶ ἐγὼ, ὡς ὁ
ἔσχατος τῆς γῆς σκώληξ, ἐκλίνα ταπεινῶς τὴν κεφαλὴν
διὰ νὰ ἀναστενάξω βαθέως. Μὲ ἔννοιαι, τρυφερά μου ἀνα-
γνώστρια; εἶθε νὰ μὴ μὲ ἐννοεῖς! εἶθε ὅλη ἡ πνευματικὴ
σου ἀνάπτυξις καὶ ἡ συναισθητικὴ σου δύναμις νὰ περιο-
ριζετο εἰς τὸ νὰ ἐννοῆς τοὺς στίχους τοῦ κ. Βλάχου καὶ τὰ
πεζὰ τοῦ κ. Καμπούρογλου· οὕτως ἡ φιλοδοξία σου θά συ-
νίστατο νὰ ἦσαι κούκλα κεχαριτωμένη καὶ τὰ δειρά σου
μόνον κοιμωμένη θά ἐβλεπε.

καὶ δὲν ἐπιδιώκει τὸν θαυμασμὸν τῶν νάνων· ὅστις ἡ ἥτις
ματὸς του, αἶ, μὴ, αἶ, μὴ, αἶ, μὴ τὸν ἀναγνώσῃ. Δὲν στέργει
τοὺς ὑποκριτὰς, οἵτινες γράφουσι καὶ ζητοῦσι νὰ ἀκούωσι
λέξεις εὐήχους καὶ δὲν ἔχουσι τὴν εὐαισθησίαν νὰ συμπά-
σχωσι μετ' αὐτοῦ ἢ νὰ συνευφραίνωνται μετ' αὐτοῦ. Διὰ
ταῦτα προτιμᾷ τοὺς ἀγενεῖους ἀναγνώστιας, ὡς μᾶλλον εὐ-
αισθητοὺς καὶ ἀντιληπτικωτέρους καὶ λεπτοτέρους. Οἱ ἄν-
δρες, καὶ πρὸ πάντων οἱ Ἕλληνες τῆς σήμερον, ἔχουσι εἰς
νὰ καταστῶ αἰρεσιάρχης πολιτικός ἢ θρησκευτικός ἢ φιλο-
λογικός, θά ἀρχίσω νὰ κατηγῶ γυναικῶν ψυχὰς. Μὲ συγ-
χωρεῖτε, Κυρίαί, διὰ μικρὰς τινὰς ὕβρεις εἰς αἶς ἐνίοτε πα-
ραφέρεται ἡ γλώσσα μου· δυολογῆσατε ὅμως ὅτι εἴθε
οὐχὶ σπανίως ζῶα ἀντάξια τῶν ἀνδρῶν. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν
μ' ἐμποδίζει νὰ διακηρύξω μεγαλοφώνως τὴν ἀνωτέρας
καὶ ὀξυτέραν ἡμῶν εὐαισθησίαν· καίτοι δὲ πολὺ, πολὺ μὲ
ἠδίκησατε, οὐχ' ἤττον κατὰ βάθος ἰτρέφω τὴν ἐλπίδα, ὅτι
θά εὐρεθῇ ἐπὶ τέλους ὁ θηλυκὸς ἀγγελοῦς δν δνειροπολῶν
πρὸ δώδεκα ἐτῶν. Βλέπετε; καὶ ὁ Χεσμές γνωρίζει νὰ κο-
λακεύῃ δὲν εἶναι θηρίον· εἶναι θηρίον μόνον ἐναντίον τῶν
προστύχων συγγραφέων καὶ τῶν προστύχων ψυχῶν. Καὶ
ὅταν ἀκούσῃτε τινὰ νὰ λέγοντα ὁ Χεσμές εἶναι θηρίον, βε-

ΟΛΟΙ ΜΕΣΑ.

Γέροι πατέρες, γρηαίς μητέρας,
Κάμετε τώρα τὰ κόλυβά σας·
"Βρχονται μαύραις πολέμου 'μέραις,
Κι' ὁ Χάρος παίζει μὲ τὰ παιδιὰ σας.
Δόστε τους χίλια γλυκὰ φιλιὰ,
Καί σεις ψοφάτε σὰν τὰ σκυλιὰ.

Εἰς τὸ πλευρό σας δὲν θ' ἀπομείνη
Οὔτ' ἓνα μόνο παιδί γερὸ,
'Στὸν πόνο λίγη δροσιὰ νὰ χύνη
Καί νὰ σᾶς φέρη ψωμί, νερό.
Πῆες, ἐσώθη κάθε ψευτιά,
Κι' ὄλα θὰ πᾶνε μὲς 'στὴ φωτιά.

Κατὰ διαβόλου κάθε μουρμουρα,
Ἢν' ἂν δὲν 'ματώσῃ οὔτε μιὰ μύτη,
Θὰ κάμουμ' ὅμως πολλὴ φιγοῦρα
'Στοὺς Εὐρωπαίους καὶ 'στὸν Χαμίτη.
Θὰ 'δοῦνε ἔμπρός τους τόσο στρατό,
Καί θὰ φωνάζουν—Μωρὲ κι' αὐτό!—

'Ογδόντα τόσαις χιλιάδαις νειάτα
Θ' ἀρματωθῶνε . . . "Ω! τί τιμὴ!
Πῶ! πῶ! κι' ἂν γίνῃ καμμιὰ παράτα,
Στρατὸς τοῦ θ' ἄμπῃ εἰς τὴ γραμμὴ!
Σκόρδα 'στὰ μάτια τοῦ Σατανᾶ,
Μὴ μᾶς ματιάζουσιν 'στ' ἄληθινά.

Καὶ ἂν βρῆμάζουσιν τόσαις μητέρας
Καὶ τόσα σπηῆτια, εἴ τι μᾶς μέλει;
Τὸ θέλουν ἔτσι σοφοὶ πατέρες,
Κι' ὁ Κουμουνδοῦρος ἔτσι τὸ θέλει.
Καὶ ποιὸς δὲν κλίνει τὴν κεφαλὴ
'Στὸν Κουλουνδοῦρο καὶ 'στὴ Βουλῆ;

Καυμένης γέρο, μία βοήθειε
Κανεις δὲν θ' αὔρη νὰ κρεμαστῆ,
Καὶ ἡ κοιλιὰ σου τώρα 'στ' ἀλήθειε
Θὰ καταλάβῃ Σαρακοστή.
Ψηλὰ μιὰ 'μέρα θὰ κατοικῆς
Μάρτυρας πείνας εἰρηνεκῆς.

Souris

Βαιωθῆτε ὅτι ὁ λέγων εἶναι ψυχὴ Ἀσληγιαννικὴ. Ἀλλὰ καὶ
ἂν ὁ Χεσμές εἶναι θηρίον, ὁ Ἰμβριος εἶναι γλυκὺς, τρυ-
φερός, ἐρωτύλος, πλήρης πόθων, ὀνείρων, ἐλπίδων, εἰδυλ-
λίων . . .

'Αρκεῖ οἱ ρεμβασμοὶ ποτὲ δὲν τελειώνουν.

Χεσμές ὁ Ἰμβριος.

ΤΣΑΙ ΑΓΓΛΙΚΟΝ

ΑΡΙΣΤΗΣ ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ

THE NOIR QUALITÉ EXCELLENTE

Ἐκομισθὴ διὰ τοῦ τελευταίου Ἀγγλικοῦ ἀτμοπλοίου

ἐν τῷ φαρμακεμπορείῳ

Κ. ΟΛΥΜΠΙΟΥ

206 — Ὀδὸς Ἑρμοῦ — 206.

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

Γαλακτοῦχον ἄλευρον τοῦ Καρόλου Λάπ
Farine Lactée Lapp

ἢ

Εὐεργετικὴ τροφή διὰ τὰ παιδιά κατὰ τὸν ἰατρόν
κ. Α. Ζίννην καθηγητὴν τῶν παιδικῶν νοσημάτων καὶ
διευθυντὴν τοῦ Βρεφοκομείου Ἀθηῶν.

Παύσατε νὰ τρέφετε τὰ τέκνα σας μὲ ἀραρούτι, σιμι-
γδάλι καὶ ῥίζι, ἂν θέλετε νὰ μὴ προσβληθῶν ἀπὸ διάρροϊαν,
ἀπὸ χρονίαν δυσπεψίαν, ἀπὸ ἀτροφίαν, καὶ τέλος ἀπὸ τὸν
θάνατον, καὶ τρέφετε αὐτὰ μὲ τὸ Εὐεργετικὸν Γαλακτοῦ-
χον Ἄλευρον τοῦ Καρόλου Λάπ, τὸ ὁποῖον ἀπεδείχθη ὡς
τὸ μόνον κατάλληλον πρὸς ὑγιεινὴν θρέψιν τῶν παιδίων.

Εὐρίσκεται εἰς κουτία φέροντα τὸν τρόπον τῆς χρήσεως
καὶ πωλεῖται ἐν μόνῳ τῷ φαρμακεμπορείῳ **Κ. Ὀλυμ-
πίου** ὁδὸς Ἑρμοῦ ἀριθ. 206.